

Sygn. akt IV CZ 17/07

POSTANOWIENIE

Dnia 25 kwietnia 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Mirosława Wysocka (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

SSN Zbigniew Kwaśniewski

w sprawie z powództwa M. M.

przeciwko H. K. i P. K.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 25 kwietnia 2007 r.,

zażalenia pozwanych

na postanowienie Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 18 stycznia 2007 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

W skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 29 września 2006 r., opartej na podstawie naruszenia przepisów postępowania – art. 233 § 1, 328 § 2, 391, 382, 232 i 233 § 2 k.p.c. oraz naruszenia prawa materialnego – art. 498, 499 i 5 k.c., zawarte zostały następujące stwierdzenia: „Zachodzi zatem potrzeba wykładni w zakresie naruszenia prawa materialnego: czy w przypadku podniesienia zarzutu potrącenia wskazanie wysokości potrącenia powinno być określone konkretną kwotą, czy wystarczające jest, tak jak to uczynili pozwani w nakazie zapłaty, wskazanie 'przez potrącenie kwoty dochodzonej pozwem przez powoda', czy niezbędne jest określenie w cyfrach tejże kwoty. Stosownie do podstawy kasacyjnej art. 398³ § 1 pkt 3 k.p.c. wskazuję na potrzebę wykładni przepisów wyznaczających zakres działania Sądu II instancji do działania z urzędu w zakresie dokonywania ustaleń faktycznych poza zarzutami sformułowanymi przez skarżące strony. Powołując się na wskazane przesłanki uzasadniające przyjęcie kasacji do rozpoznania, a także argumentację przytoczoną w ramach podstawy przewidzianej w art. 398³ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c., wnoszę o: uchylenie zaskarżonego wyroku (...)”.

Postanowieniem z dnia 18 stycznia 2007 r. Sąd Apelacyjny odrzucił skargę kasacyjną, jako niespełniającą wymagania określonego w art. 398⁴ § 1 k.p.c., ze względu na brak wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz uzasadnienia tego wniosku.

Sąd wskazał, że skarga nie zawiera wyraźnie sformułowanego wniosku o przyjęcie do rozpoznania, a wymogu uzasadnienia takiego wniosku nie spełnia powołanie się na podstawy skargi kasacyjnej, jak to uczyniono w skardze.

W zażaleniu na to postanowienie skarżący wyrazili przekonanie, że – wbrew odmiennej ocenie Sądu Apelacyjnego – skarga kasacyjna czyni zadość wskazanemu wymaganiu. Podnieśli, że w skardze zawarto wyodrębniony wywód prawny, w którym wskazane zostały okoliczności „pozwalające zakwalifikować skargę do rozpoznania” oraz że „pozwani wykazali na potrzebę wykładni przepisy

art. 498, art. 499 k.c., art. 5 k.c. i w uzasadnieniu skargi zostały wskazane argumenty na poparcie potrzeby wykładni”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Rację ma Sąd Apelacyjny, gdy twierdzi, że w skardze pozwanych brak jest wyraźnie sformułowanego wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, którego wymaga art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. Nawet jednak przy uznaniu, że w cytowanym wyżej sformułowaniu można dopatrzeć się (niewłaściwie ujętego) wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i tak trzeba by go uznać za pozbawiony wymaganego uzasadnienia, co ostatecznie przesądza o niespełnieniu omawianego istotnego wymagania skargi.

Powołaniu się na jedną z ustawowych przesłanek przyjęcia skargi rozpoznania, którą w intencji skarżącego miała być przesłanka wymieniona w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., musi towarzyszyć argumentacja jurydyczna przekonująca o tym, że przesłanka ta rzeczywiście zachodzi. Twierdzenie pozwanych, że w ich skardze zawarty został „wyodrębniony wywód prawny” nie utrzymuje się w konfrontacji z treścią skargi, w której w ramach uzasadnienia podstaw skargi przewijają się wzmianki o potrzebie wykładni niektórych przepisów ujętych w tych podstawach.

W wypadku powołania się na omawianą przesłankę, konieczne jest sprecyzowanie, jakie przepisy wymagają wykładni Sądu Najwyższego, ze wskazaniem na czym polegają związane z tym poważne wątpliwości albo z przedstawieniem rozbieżności w orzecznictwie sądów. To, w jaki sposób należy czynić zadość omawianemu wymaganiu, zostało szczegółowo wyjaśnione w orzecznictwie Sądu Najwyższego, poczynając od orzeczeń wydawanych pod rządem przepisów o kasacji, na tle analogicznie sformułowanej przesłanki (por. m.in., postanowienia z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002/1/11 i z dnia 11 stycznia 2001 r., III CKN 570/01, OSNC 2002/12/151).

Skarga pozwanych nie precyzuje przepisu, wymagającego wykładni, nie formułuje wątpliwości, które on wywołuje ani nie prezentuje rozbieżnych orzeczeń sądów. Nie czyni ona zatem zadość wymaganiu, którego celem jest przekonanie, przy pomocy argumentacji jurydycznej, o istnieniu wymienionej w art. 389⁹ § 1 pkt 2

k.p.c. przesłanki uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania przez Sąd Najwyższy.

Brak w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania, a także brak odpowiadającego ustawowym wymaganiom uzasadnienia wniosku to braki nieusuwalne, powodujące odrzucenie skargi przez sąd drugiej instancji na podstawie art. 398⁶ § 2 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05, OSNC 2006/4/75). Tak też – wbrew nieuzasadnionym zarzutom zażalenia – prawidłowo uczynił Sąd Apelacyjny.

Z omówionych względów zażalenie podlegało oddaleniu, na podstawie art. 394¹ § 3 w związku z art. 398¹⁴ k.p.c.